

bliver ringere derved. Jeg tillader mig meget stærkt at betvivle, at dette skulde være Tilfældet. Jeg tror nemlig, at der paa ingen Maade i og for sig er noget væsentlig urigtigt i denne Betragtning, at man nu kan faa en Del større Laan i de forskellige Institutter, end man kunde for 15—20 Aar siden. Det er mig fuldt vel bekendt, at for 15—20 Aar siden var det meget vanskeligt at faa Laan op imod eller lige op til den halve Burderingssum selv paa de bedste, bedst beliggende og mest kurante Ejendomme. Forholdet var den Gang saaledes, at f. Eks. Livrenteanstalten kunde være ganske overordentlig kræsen, og det var almindelig bekendt, at naar man vilde gaa til den, skulde man byde det allerbedste, mest udsøgte, man kunde finde, og man fik endda ikke Laan til Halvdelen af Burderingssummen. Det er klart, at jo bedre Sikkerheden er, desto fortræffeligere for Institutionen; deraf følger alligevel ikke, at naar Forholdene have udviklet sig saaledes, at Vængerigeligheden er større, man saa nødvendigvis skulde blive staaende ved de samme strenge Krav, som man stillede i de Tider. Naar man blot sørger for ikke at gaa ud over, hvad der er rigtigt og fornuftigt og kritiskere Taksationsforretningerne saa godt som muligt, er der ikke noget at sige dertil. Man behøver ikke at ængstes for, at der ad den Vej skulde opstaa nogen Ulempe eller Fare for de forskellige Institutioner, der have med dette Forhold at gøre. Men er det endda saa, at det selvfølgelig maa ventes, at de vedkommende Institutioner ville anvende al mulig Omhu paa at undersøge Banernes Bestaaelse, overhovedet vise al den Forsigtighed, som en saadan Institution nødvendigvis udkræver, maa det heller ikke være usagt, at Debitorerne rundt omkring i Landet bør vise Børnsomhed med at opføre, hvad de nu have af gode, faste Penge, i Forventning om, at de kunne faa andre Penge, som de kunne være bedre tjente med; men som de først kunne faa efter nogen Tids Forløb. Der er sikkert adskillige, som have fortrudt, at de have gjort Forsøget, idet de ikke have faaet deres Forventninger opfyldte.

Jeg ønsker altsaa for mit Vedkommende at accentuere, at jeg paa ingen Maade mangler Blik for Betydningen af, at der gøres noget for Realkrediten, hvor det kan gøres. Det er ikke af den Grund, at jeg modsætter mig dette Lovforslag, jeg gør det, fordi Forslaget efter min Mening indeholder en Uretfærdighed, som jeg ikke vil gaa med til. Jeg modsætter mig den Evang, der ligger i dette Lovforslag, en Evang paa nogle af mine Medborgere, og jeg synes ikke, at

man kan forsvare den. — Jeg tør maasse i denne Sammenhæng sige, at det forekommer mig saare tvivlsomt, om der er nogen Mand i Landet, som virkelig fortaar at bedømme disse Forhold, der har troet paa, at dette Lovforslag nogen Sinde vil blive til Lov. Jeg ved meget vel, at der er stemt derover i det andet Ting, men jeg ved ogsaa, at det blev endelig vedtaget med 58 Stemmer mod 11, medens 42 vare fraværende. Det vidner ikke om nogen særdeles stor Interesse for denne Sag, og det vidner heller ikke om, at denne Sag almindelig betragtes som noget, man kunde vente at føre igennem. I Debatten i det andet Ting deltog foruden de ærede Ministre kun to Medlemmer, nemlig den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og et andet æret Medlem af Folketinget, der havde stillet et Vædringsforslag ved 2den Behandling. Der faldt ikke et Ord om Sagen ud over den Debat, som paa Grund deraf udviklede sig mellem disse ærede Herrer og den højtærede Minister. Naar man alligevel i Folketinget har stemt for dette Lovforslag og ladet det komme her op, ser jeg for mit Vedkommende deri et Tillidsvotum fra Folketinget over for Landstinget. Jeg føler mig overbevist om, at man meget godt har vidst, at naar et Lovforslag som dette kom til Landstinget, vilde det blive undergivet en upartist Behandling, en Behandling, som netop vilde se til alle Sider og ikke kun tage Sigte paa saadanne Ting, som kunde være til Forurettelse paa den ene eller anden Maade. Den Tillid har Folketinget til Landstinget, og det er jeg meget taknemmelig for.

Allsaa, min Hovedbetragtning, gentager jeg, er den, at det er et uretfærdigt Lovforslag, som Landstinget ikke kan være med til at vedtage, og jeg finder saa meget mindre Anledning til at indlade mig paa Detailler, som den højtærede Minister allerede har forklaret Tinget, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Der er kun en eneste Bemærkning, jeg kunde ønske at føje til, hvad den højtærede Minister i saa Henseende har sagt, og det er, at Lovforslaget ikke angaar Sparekassemidler. Der er i Loven om Tilshyn med Sparekasser — det eneste, som jo er et Slags Baand paa Sparekasserne, skønt ganske vist et noget slapt Baand — intet, der befaler dem at anbringe deres Midler, hvis de anbringe dem mod Prioriteter i Henhold til Loven af 19de Marts 1869. Det har overrasket mig noget, at der ikke har været tænkt paa disse Midler, i Særdeleshed da en af Forslagsstillerne, og Ordføreren for dem, selv staar i Spidsen for en